

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce: **I. K.**, zastoupeného Mgr. Pavlou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016, č. j. MV-125353-7/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 31 A 167/2016 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 11. 6. 2013 zamítlo Ministerstvo vnitra (správní orgán prvního stupně) žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce předložil ke své žádosti

doklad (potvrzení o příjmu), v němž uvedené údaje neodpovídají skutečnosti. Odvolání žalovaná dne 15. 11. 2016 zamítla.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Krajského soudu v Brně.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Zrekapituloval, že sám žalobce při výslechu uvedl, že disponoval příjmy z jednatelství ve společnosti X. s. r. o. do doby, než si vyřídil živnostenský list, přičemž příjem pouze z výkonu jednatelství měl právě do doby vyřízení živnosti. Živnostenské oprávnění žalobci vzniklo dne 12. 3. 2012. Na dotaz, proč k žádosti doložil příjem z výkonu funkce jednatele za srpen až říjen 2012, žalobce odpověděl, že si to již nepamatuje, možná se spletl, nicméně však funkci jednatele vykonával do doby, než měl živnostenský list. Předložená listina prokazující žalobcův příjem z výkonu funkce jednatele za srpen až říjen 2012 tak dle soudu neodpovídá realitě. V celkovém důsledku tedy žalobce nedoložil doklad o svém úhrnném měsíčním příjmu, který je nezbytnou přílohou žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[4] Žalobcovo tvrzení, že funkci jednatele vykonával společně se svou podnikatelskou činností je v rozporu se skutečnostmi zjištěnými výslechem. Svá tvrzení týkající se výkonu funkce jednatele, vyplacení odměny ani odvádění povinných plateb na sociální a zdravotní pojištění nijak nedoložil. K námitce, že bylo na správních orgánech, aby žalobce či společnost X. s. r. o. vyzvaly k upřesnění, soud připomněl, že je to žalobce, který má v rámci řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu unést břemeno důkazní a tvrzení.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že nárok na vyplacení odměny dle smlouvy o výkonu funkce jednatele by žalobci vznikl i v případě, že by v daném období činnosti spadající pod výkon funkce jednatele neprováděl. Soud citoval bod IV. odst. 3 smlouvy, z něhož dovodil, že nárok na odměnu za výkon funkce jednatele žalobci náleží pouze tehdy, pokud tuto funkci vykonává, musel by ji tudíž provádět.

[6] K námitkám týkajícím se protokolu o výslechu soud upozornil, že žalobce souhlasil s vedením výslechu v českém jazyce, podpisem stvrdil své seznámení se s jeho obsahem a nepožadoval další doplnění. V průběhu správního řízení včetně prováděného výslechu mohl žalobce využít tlumočnicka, nicméně tohoto práva nevyužil a souhlasil s vedením výslechu v českém jazyce.

[7] Soud souhlasil se žalobcem, že délka odvolacího řízení byla značná, to však *a priori* nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalobce v průběhu odvolacího řízení netvrdil změnu ve svém soukromém a rodinném životě. O své ženě a dítěti žalobce informoval až v podaném žalobním návrhu. Žalovaná se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně zabývala, byť stručně. Zájem České republiky na dodržování právních předpisů dle žalované převáží nad soukromým zájmem žalobce. Soud doplnil, že žalobce je osobou samostatně výdělečně činnou s druhu výkonu živnostenského oprávnění, které nejsou výlučně spjaty s přítomností na území České republiky, nýbrž je žalobce může vykonávat i na území Ukrajiny.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[9] Stěžovatel trvá na tom, že v období srpna až října 2012 vykonával funkci jednatele byť v omezené míře, neboť zároveň vykonával svou podnikatelskou činnost jako osoba samostatně

výdělečně činná. Společnost X. s. r. o. stěžovateli v souladu s platnou smlouvou vyplatila odměnu a odvedla za něj povinné platby na sociální a zdravotní pojištění. Žádný právní předpis stěžovateli nezakazuje výkon funkce jednatele a zároveň podnikání jako OSVČ. Ve správním spise není založen žádný důkaz, který by odůvodňoval závěry správních orgánů a krajského soudu ohledně skutečnosti, že žalobce nemohl mít za dané období z funkce jednatele žádný příjem.

[10] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně vyložil článek IV. odst. 3 smlouvy o výkonu funkce. Z něj dle stěžovatele vyplývá, že jednatelem po dobu platnosti smlouvy náleží za každý kalendářní měsíc odměna ve výši minimálně 8 000 Kč, a to i v případě, že by jednatel v daném období nevykonával žádnou činnost spadající pod výkon funkce jednatele společnosti.

[11] Krajský soud se nedostatečně vypořádal s námitkou týkající se protokolu o výsledku stěžovatele. V žalobě stěžovatel namítal, že s ohledem na nedorozumění v rámci jeho výsledku nelze k tomuto důkazu při rozhodování přihlížet, neboť žalobce při výsledku zcela nepochopil, na co je tázán. Stěžovatel se domníval, že výslech zvládne bez pomoci tlumočnicka, následně po svém výsledku, když mu tlumočnick přetlumočil přesný obsah otázek, však zjistil, že přecenil své schopnosti s tím, že jeho znalost českého jazyka v úředním styku není tatáž jako při užívání českého jazyka v běžném životě.

[12] Krajský soud rovněž nereagoval na stěžovatelovu námitku, ve které vysvětloval rozpory v časových údajích dlouhým časovým odstupem mezi ukončením jeho činnosti jakožto jednatele a datem konání výsledku.

[13] Žalobce trvá na tom, že pokud měly správní orgány pochybnosti o pravdivosti údajů vyplývajících z potvrzení o vyplacené odměně za výkon funkce jednatele, měly vyzvat žalobce k odstranění vad žádosti či učinit přímo dotaz na společnost X. s. r. o., zda údaje uvedené v potvrzení odpovídají skutečnosti. Bylo na správních orgánech, aby prokázaly nepravdivost údajů.

[14] Stěžovatel dále postrádá řádné vypořádání námitky, ve které namítal, že s ohledem na značnou délku odvolacího řízení měl správní orgán zjišťovat změnu poměrů stěžovatele pro posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a přihlídnout k ní. Žalobce poukazoval na to, že se v mezidobí od vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně oženil a narodilo se mu dítě, a jeho manželka a dcera jsou na něm existenčně závislé. Stěžovatel se dále obává, že by na Ukrajině nenašel práci a nemohl tak svou rodinu uživit. K této námitce stěžovatel dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, a rozsudky Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 A 32/2017, a Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 45/2017, kde soudy vyhodnotili obdobnou námitku jako důvodnou a vyhověly žalobám.

[15] Stejně tak závěr krajského soudu, že stěžovatel může svou podnikatelskou činnost vykonávat na území Ukrajiny, považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, na základě čeho krajský soud k takovému závěru dospěl.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[18] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Povinnost doložit k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince není nižší, než zákonem stanovená částka vyplývá z § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[20] Dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017: „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dní, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“ Dle § 44 a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jsou uvedené skutečnosti také důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítá, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s jím vznesenými námitkami, pročez jeho rozsudek považuje za nepřezkoumatelný.

[22] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52).

[23] Nejvyšší správní soud dále konstantně judikuje, že krajské soudy nemusí nutně vypořádávat každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[24] Výše uvedeným požadavkům krajský soud v projednávané věci dostal. Soud reagoval na stěžovatelovy námitky a v odůvodnění rozhodnutí popsal, z jakých důvodů je má za nedůvodné. Vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

[25] Nesouhlas stěžovatele s věcným posouzením jeho námitek, nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Věcné posouzení je pak předmětem přezkumu v další části tohoto rozsudku.

[26] Stěžovatel namítal, že z protokolu o jeho výsledku nemohly správní orgány činit žádné závěry, neboť zcela nepochopil, na co je tázán, a to v důsledku nedokonalé znalosti českého jazyka.

[27] Krajský soud k této otázce uvedl, že stěžovatel souhlasil s vedením výsledku v českém jazyce a v průběhu správního řízení nevyužil možnosti přítomnosti tlumočníka. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a doplňuje, že z protokolu o výsledku stěžovatele nevyplývá, že by některým otázkám nerozuměl, či požadoval zopakovat otázku. Zároveň odpovídal na otázky, které mu byly kladeny, věcně a k tématu, z odpovědí neplyne, že by stěžovatel nevěděl, na co je tázán. Při závěrečném seznámení s obsahem protokolu k jedné otázce ještě stěžovatel doplnil odpověď, je tedy zřejmé, že ani zpětnou kontrolou nepovažoval ostatní odpovědi za nepřesné.

[28] Nadto klíčovou skutečnost, kterou správní orgán z výsledku zjistil, tedy že v období, za které stěžovatel doložil doklad o zajištění příjmů z výkonu činnosti jednatele společnosti X s. r. o., již tento příjem neměl a činnost nevykonával, stěžovatel v průběhu výsledku zopakoval několikrát k různým otázkám správního orgánu, nelze se tedy domnívat, že ve skutečnosti zamýšlel sdělit správnímu orgánu jinou informaci.

[29] Stěžovatel v průběhu výsledku na otázku odkdy vykonává svoji živnost, uvedl: „*Od roku 2012, ve třetím nebo čtvrtém měsíci jsem si udělal živnostenský list a té doby také podnikám na tento list. Předtím jsem byl jednatel firmy X...*“.

[30] Později na otázku: „*Předtím, než jste začal vykonávat živnost, jste vykonával funkci jednatele, od kdy máte příjem pouze z výkonu živnosti?*“ stěžovatel odpověděl: „*Od toho, co mám živnostenský list, mám příjem z živnosti asi od pátého nebo šestého měsíce roku 2012. Z výkonu funkce jednatele jsem měl příjem kolem 8 000 Kč měsíčně, z výkonu funkce jednatele jsem měl příjem asi do druhého nebo třetího měsíce roku 2012.*“.

[31] Následovala otázka správního orgánu: „*Proč jste tedy k žádosti doložil, že máte příjem z výkonu funkce jednatele společnosti X, s. r. o. za osmý, devátý a desátý měsíc roku?*“ Stěžovatel odpověděl: „*Já už si to nepamatuju, možná jsem se spletl. Funkci jednatele jsem vykonával do doby, než jsem měl živnostenský list.*“.

[32] K žádosti o prodloužení pobytu stěžovatel doložil výpis z živnostenského rejstříku, z něž vyplývá, že živnostenské oprávnění mu vzniklo dne 12. 3. 2012.

[33] Namítal-li stěžovatel, že krajský soud nereagoval na jeho námitku, ve které vysvětloval rozpory v časových údajích dlouhým časovým odstupem mezi ukončením jeho činnosti jakožto jednatele a datem konání výsledku, Nejvyšší správní soud uvádí, že v protokolu žádné časové rozpory neshledal, nelze proto vytýkat krajskému soudu, že se touto otázkou nezabýval. Stěžovatel sdělil, že mu vzniklo živnostenské oprávnění v březnu nebo dubnu roku 2012, což koresponduje s předloženým výpisem z živnostenského rejstříku. Dále uvedl, že předtím než mu vzniklo živnostenské oprávnění, vykonával funkci jednatele společnosti X s. r. o., a že z této funkce měl příjem asi do druhého nebo třetího měsíce roku 2012, což zcela odpovídá jeho předchozím sdělením. Tvzení stěžovatele tak do sebe naopak časově zcela zapadají.

[34] Dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců může správní orgán provést výslech účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Výslech je tedy obecně možné považovat za přípustný důkazní prostředek (srov. rozsudek ze dne 24. 5. 2018, č. j. 8 Azs 16/2017 - 55). Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že z výsledku stěžovatele nebylo možné vycházet, lze uzavřít, že výslech provedený

v projednávané věci, nadto ve spojení s listinným důkazem v podobě výpisu z živnostenského rejstříku, prokazuje správními orgány přijaté závěry. S ohledem na výše uvedené se nelze ztotožnit se stěžovatelovou námitkou, že správní orgány neměly pro své hodnocení potřebné důkazy.

[35] Neobstojí ani námitka, že v případě pochybností o příjmu stěžovatele, jej měly správní orgány vyzvat k odstranění vad žádosti či měly učinit dotaz přímo na společnost X. Nejvyšší správní soud výše vysvětlil, že poklady založené ve správním spise odůvodňují a prokazují závěr správních orgánů o nesouladu předloženého dokladu se skutečností. V projednávané věci tak neexistovaly pochybnosti ohledně rozhodných skutkových okolností, které by bylo třeba dále objasňovat.

[36] Stěžovatel činí v kasační stížnosti sporným výklad článku IV. odst. 3 smlouvy o výkonu funkce, který provedl krajský soud. Tento článek zní: „*Společnost bude jednateli vyplácet měsíční částku dle rozsahu provedených výkonů, odměna však nebude nižší než 8000,- hrubé mzdy za kalendářní měsíc. Odměna bude poukazována na jeden bankovní účet jednatele společnosti, který si určí, anebo bude vyplacena v hotovosti, to vše vždy do 20 dne následujícího měsíce.*“ Stěžovatel setrvává na svém výkladu, že odměna podle tohoto článku mu byla vyplácena, i pokud nevykonával žádnou činnost. Krajský soud dospěl k opačnému závěru.

[37] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že se jedná o polemiku zcela irelevantní ve vztahu k projednávané věci, neboť i kdyby ze smlouvy vyplývalo, že společnost bude stěžovateli vyplácet měsíční odměnu bez ohledu na to, zda vykonává činnost jednatele či nikoliv, sám stěžovatel v průběhu svého výslechu uvedl, že z funkce jednatele měl příjem do té doby, než si vyřídil živnostenské oprávnění, asi do února či března 2012. Spor o teoretický výklad smlouvy tak není podstatný, neboť zásadní v dané věci je soulad předloženého potvrzení se skutečným stavem. V tomto světle lze přisvědčit krajskému soudu, že argumentace stěžovatele se jeví jako účelová.

[38] Relevantní tak není ani námitka, že právní předpisy nezakazují souběh podnikání na živnostenské oprávnění a výkon funkce jednatele, či že společnost X za stěžovatele odváděla povinné pojistné platby. Tuto skutečnost přitom stěžovatel v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ani netvrdil a ze správního spisu neplyne.

[39] V poslední kasační námitce stěžovatel namítal, že s ohledem na značnou délku odvolacího řízení měla žalovaná zjistit změnu jeho poměrů pro rozhodnutí o zásahu do soukromého a rodinného života. Krajský soud k této námitce uvedl, že samotná délka řízení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí a žalobce v průběhu řízení změnu svých poměrů netvrdil, o své ženě a dítěti informoval až žalobě. Není tedy pravdou, že krajský soud se touto námitkou nezabýval. Co se však obsahu námitky týče, musí dát Nejvyšší správní soud za pravdu stěžovateli.

[40] Obecně po správním orgánu nelze požadovat, a to zejména v řízení zahájeném na žádost, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Je tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 – 30, či ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).

[41] V projednávané věci je však třeba upozornit, že odvolací řízení trvalo více než tři roky. V takovém případě se uplatní závěry ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43. Lze předpokládat, že za takovou dobu může dojít v rámci soukromého a rodinného života cizince ke změnám. S ohledem na skutečnost, že žalovaná rozhoduje o odvolání cizince dle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, je její povinností alespoň umožnit cizinci vyjádřit se před vydáním rozhodnutí opětovně k okolnostem rozhodným pro posouzení věci.

[42] Žalovaná si v nyní souzené věci před vydáním rozhodnutí opatřila aktuální výpis z cizineckého informačního systému, z nějž oproti výpovědi stěžovatele před správním orgánem prvního stupně vyplynulo, že je ženatý. S touto informací však žalovaná dále nijak nepracovala, nezjišťovala další okolnosti ani se neobrátila na stěžovatele a nedala mu možnost se k věci vyjádřit. Žalovaná rozhodla na základě informací zjištěných prvostupňovým správním orgánem tak, že se ztotožnila s jeho posouzením. Tento postup považuje Nejvyšší správní soud za chybný.

[43] Stěžovatel v žalobě uvedl, že se v mezidobí oženil, narodila se mu dcera a výkonem podnikatelské činnosti v ČR získává prostředky pro obživu své rodiny. Na Ukrajině dle stěžovatele není dostatek pracovních příležitostí a hrozí tak, že by nemohl rodinu uživit.

[44] Z podkladů, které stěžovatel doložil k žalobě a návrhu na přiznání odkladného účinku u krajského soudu však vyplývá, že jeho manželka a dcera se nacházejí na Ukrajině. Stěžovatelův rodinný život je tedy koncentrován v cizí zemi, nikoliv na území České republiky. Pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života tak tato skutečnost není relevantní. Z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Bensaid proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98), vyplývá, že podmínky pro spuštění extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné, přičemž stěžovatel možnost narušení svého soukromého a rodinného života na Ukrajině ani nenamítal. Stejně tak preference země, ve které stěžovatel zamýšlí vykonávat podnikatelskou činnost, není pro zhodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života relevantní. V tomto směru se lze ztotožnit s krajským soudem, že činnosti, které stěžovatel může jako osoba samostatně výdělečně činná vykonávat, nejsou vázány striktně na Českou republiku. Není důvodná ani námitka, že pro tento závěr neměl krajský soud podklady. Součástí správního spisu je výpis z živnostenského rejstříku, obsahující též klasifikaci stěžovatelových podnikatelských oprávnění, sám stěžovatel pak svoje podnikání (úklidové a dokončovací práce na stavbách) popsal i v rámci svého výsledku.

[45] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že ačkoliv žalovaná ve svém postupu pochybila, pokud nezjišťovala změnu okolností rozhodných pro posouzení věci, s ohledem na to, že jako okolnosti, které žalovaná opomněla zvážit, uvedl stěžovatel pouze tvrzení, která nemohou mít na posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života vliv, chybný postup žalované nemohl mít v projednávaném případě za následek nezákonnost jejího rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[47] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů

řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu